

HEIMOMME MAINEEN PUHDISTAJAT.

He olivat vakaasti päättäneet kukistaa sosialismin. Sitä tarkoitusta varten he kokoontuivat "trustin" konttoriin, jossa J. A. Karateeni palveli. Kokoukseen oli kutsuttu Karateenin ja Lilliluikin toimesta Frank Vanhamato, Frank Pillinen, Oskar Pihlaporsas, Kust. Sarvipää ja veljekset Santavuori.

Karateeni otti aluksi puheenvuoron, ilmoittaen kokouksen tarkoituksesta. Hän lausui: "Olen, ystävät, saanut edullisen urakkatarjouksen "trustilta". Kysymyksessä on sosialismikal- lion poistaminen. Kaikki mahdolliset apuneuvot työssä antaa "trustin" meille vapaasti ja palkat, sen vakuutan pojat teille, ovat runsaat.

Luulen, että olemme yksimielisiä pääasiassa, joten tässä ei ole muusta kysymystä kuin sopivasta työsuunnitelmasta."

Lilliluikki ottaa puhevuoron, vakuutellen, että hänellä on laajoja kokemuksia tämääntapaisissa asioissa. "Tällaisissa toi- missa täytyy ennenkaikkea olla lujasti suljettu joukkokunta, joka pitää johtoa ja sillä täytyy olla asiamiehiä kaikkialla. Mei- dän täytyy työskennellä julkisuudessa yleisen hyvän nimessä. Se on nykyään helppoa. Minulla on tässä suhteessa parhaat edellytykset. Jos nämä edustajat sen sallivat jää minun huo- lekseni asian yleinen johto julkisuudessa ja toiset arvoisat edus- tajat kehittävät asioita kaikessa hiljaisuudessa siksi, että meitä kaikkia tarvitaan julkisessa toimessa." Näin puhui Lilliluikki.

"Hyvä", hilkasee Vanhamato ja Karateeni yhteen ääneen. — "Me olemme oivallisen juonen päässä!" huudahtaa jälkimäi- nen. "Trustin" vähentää työvoimia kohdakkoin tuntuvasti kautta alueen. "Trustin" täytyy supistaa tuotantoa vallitsevan panikin vuoksi ja siitä saa pelille hyvää virikettä."

“Niin, hyvää virikettä”, jatkaa Lilliluikki innokkaasti. “Minä tiedän, että mahtavat voimat tällaisissa asioissa, juonien punomisen kautta tekevät selvää jälkeä. Te arvoisat edustajat, jotka olette kukin paikkakunnallanne lähellä “trustin” paikallista johtoa, teidän tehtäväksenne jää antaa ohjeita paaseille miten tulee menetellä työstä erottamisessa. Te tunnette paljon sosialisteja. Teidän tulee valmistaa tarkka luettelo heistä ja antaa se paaseille.”

Shakin pelaajia.

“Oivallinen tuuma”, huudahtavat kaikki yhteen ääneen. — Vanhamato huomauttaa kyynillisesti ilkkuen: “Annetaan sosialisteille nälkärnosta sillä se sosialismi on voitettu.”

Siihen suuntaan, yhtyy Lilliluikki puhumaan. “Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Sosialistit kyllä tulee etupäässä erottaa

työpaikoista, mutta niiden joukossa on erotettava myöskin sellaisia kansalaisiamme, jotka eivät ole sosialisteja. Paasien on ilmaistava, että työstä erottamisen syy suomalaisiin nähden on sosialismi.

Ymmärrättehän, että jos vaino kohdistuu yksinomaan sosialisteja vastaan, ei meillä ole mahdollisuutta julkisuudessa esiintyä ponnekkaasti koko suomalaisen heimon nimessä. Meillä on Suomesta Bobrikoffin ajoilta jotain opittavaa. Siinä, että venäläinen sorto ei kohdannut yksinomaan niitä, jotka pitivät laista kiinni, vaan näennäisesti koko Suomen kansaa ja se autoi perustuksen suomettarelaisen puolueen julkiselle politiikalle. Sorrosta huolimatta, sopivasti sopien venäläisen virkavallan kanssa oli suomettarelaisilla loistavat libapadat — ymmärrätekö — vaikka maata ahdistikin raskas sorto.”

Toinen Santavuoren veljeksistä tarttuu asiaan ilosta säteilevin katsein: “Olenhan minä aina sanonut, että Lilliluikki on se mies joka ymmärtää miten pelissä on pelattava.”

Mutta asiat päätökseen, huomauttaa Frank Pillinen ja Oskar Pihlaporsas yhtyy edelliseen.

“Se on oikein”, ehättää Vanhamato sanomaan. “Olemme täällä jo laskeneet tarpeellisen perustuksen vastaisille toimille. Karateeni pitää huolen raha-asioista, Lilliluikki politiikasta ulospäin ja me kaikki muut työtä erottamiskysymyksessä siten kuin Lilliluikki täällä ehdotti.”

Asia on päätetty ja kokous loppui.

* * *

Viikon tai parin kuluessa tapahtui työstä sulkemisia siellä täällä “trustin” työalueella. Se oli toimeentapantu juuri niin kuin “saki” kokouksessaan oli suunnitellut.

Lilliluikki, joka toimitti “Kaisu”-nimistä sanomalehteä, oli ahkerassa kirjeenvaihdossa toisten niiden sanomalehtien toimittajain kanssa, joiden hän tiesi palvelevan pelkästään dollarihanteita.

Peli oli hyvässä alussa. Lilliluikki kirjoitteli pitkiä kirjoitelmia heimonme huonoon huutoon joutumisesta sosialismin vuoksi, joka on kallistunut anarkismiin. Hän liehtoi kama-

lasti kaikki raa'at intolimot liikkeelle ja lopputuloksena ehdotti, että koska heimomme on joutunut sosialismin vuoksi soralaiseen asemaan tässä maassa, tulisi kansalaisten toimeenpanna kansankokouksia ympäri maan, joissa tehdyt päätökset annetaan hallitukselle ja työnantajain järjestöille tiedoksi sanomalehtien kautta. Täten palautetaan työnantajain ja hallituksen luottamus kansaamme, joka on nyt mennyt niinkuin äskeiset työstä erottamiset osoittavat.

Lilliluikki ja Karateeni kutsuivat uuden kokouksen samaan paikkaan missä edellinenkin kokous oli pidetty ja samat edustajat olivat kaikki läsnä kuin edellisessäkin kokouksessa, mutta sen lisäksi saapuvilla oli myöskin "trustin" isopomo, joka sydämmellisesti tervehteli edustajia, kutsuen heitä veljiksi. Lilliluikki ja isopomo keskustelivat yksityisesti kauvan aikaa ja näyttivät jo entisestäänkin olleen hyviä tuttavuuksia keskenään.

Kokous alkoi varsinaisesti ja aluksi päätettiin että mitään pöytäkirjaa ei pidetä, ettei vahingossakaan jäisi jälkimailmalle mitään, joka todistaisi tällaista kokousta pidetyksi ja koska tässä kokouksessa tulee esille asioita, jotka jos paljastuisivat, voisivat johtaa ikävyyksiin.

Ensimmäisen puheenvuoron otti Karateeni, sanoen pirullinen hymy suupieleessä: "Oletteko nähneet kuinka se liekki jo loimuaa. Me olemme hyvin onnistuneet tähän asti. Urakkasummastakin — tarkoitan sen rahallista tulosta, joka meille tässä onkin pääasia, saamme tänä iltana tuta että ei ainakaan meihin paniikki sormiaan ulota."

Kaikki hymyilivät, sormiaan hieroen ja Kust. Sarvipää, joka istuu lähinnä Lilliluikkia, kurottaa pitkää pillikaulaansa häntä kohti, ja hänen villi-ihmisen näköinen naamansa hymyili saaliin himosta, johon Lilliluikki viekkaalla silmäniskulla vastasi.

"Me jaamme kullekin osansa kokouksen loputtua ja sitten menemme viettämään hauskoja hetkiä kaupungin laidassa oleviin — —", huomauttaa Lilliluikki.

Vanhamato alkaa puhumaan kansankokousten toimeenpanosta.

Yksi ja toinen huomauttaa, että niiden kokousten pidossa on olemassa paljon vaarojakin. Niitä sosialisteja on niin turkasen paljon. Ne voivat edustaa enemmistöä — —

Mutta Lilliluikki tarttuu asiaan. — “Ei ole mitään vaaraa”, hän huomauttaa. “Tiedättehän, että me emme ole tässä pelissä ilman selkänöjää. Kokoukset kutsutaan kansankokousten nimessä kullakin paikkakunnalla, mutta valmistava komitea pitää ohjat lujasti käsissään. Puheenvuoroa ei anneta muille kuin taatuille henkilöille ja ne ponsilauseet, jotka komitea esittää, pidetään kokousten päätöksenä — siinä koko juttu. Tämä menettelytapa oli bobrikoffilais-aikana yleisesti käytännössä oleva tapa, jota suomettarelaispuolue käytti hyvällä menestyksellä, sillä, nähkääs, siellä oli takana poliisit ja sotaväki, jos vastapuoluelaiset rimpuilivat ja täällä meillä on sama etu käytettävänä.”

Toinen Santavuoren veljeksistä huudahtaa jatkoksi: “Siinä on meillä mies: Lilliluikki, joka on ollut tulessa ennenkin ja tietää ne tavat jotka meille on parhaat.”

“Vuottakaas vielä, tässä on sittekin yksi huomionarvoinen seikka vielä”, sanoo Lilliluikki. “Kun me ilmoitamme kansankokouksen, tulevat sinne tietysti sosialistitkin ja heitä sapettaa kun eivät saa puheenvuoroa — nostavat melua ja silloin me ensin nostamme Yhdysvaltain lipun, joka luonnollisesti, kun me sen suojassa estämme heiltä oikeuden puhua, synnyttää melua Yhdysvaltain lippua vastaan, jolloin me käskemme poliisit sisään ja silloin ovat sosialistit ansassa. Heitä syytetään kansalaisyhteiskunnan häiritsemisestä ja Yhdysvaltain lipun häpäisemisestä.”

“Vot, pojat, siitä tulee hauskaa”, sanoo Vanhamato, ja lyö Pihlaporsasta olalle.

“Hauskaa siitä tulee”, juriseen Pihlaporsas.

Yhteisessä ilon rihinässä päätetään, että leikki pannaan käymään juuri tässä tahdissa.

Vanhamato ehdottelee, että olisi saatava tapahtumaan jokin ilkeä anarkistinen teko, joka voitaisiin saada sosialistien laskuun. Se olisi ase, jota voisi käyttää tehokkaasti.

“Hym, ei olisi hullumpaa”, sanoo Lilliluikki. “Mutta ettei poltettaisi omia sornia, säästetään sitä keinoja tuonnemmaksi. Se vaatii viisasta käytäntöönpanoa. Tässäkin, mitä tähän asti olemme suunnitelleet, on jo aluksi rasvaa. Olen saanut kirjeitä muutamilta sanomalehdentoimittajilta, jotka kannattavat meidän puuhaamme. Riipatti Kalevassa on varma meidän mies,

samoin Mättäpää idässä ja muutamia siellä täällä. Merihevo-
nen Michiganissa hieman epäröi, pelkää, mutta lupaa auttaa
asiaamme eteenpäin mikäli mahdollista.”

Lopuksi päätettiin, että kukin edustaja ottaa asiakseen hank-
kia luotettavia asiamiehiä kaikkialle asiaa edistämään kaikilla
keinoilla. Ja kun saalis oli jaettu, loppui kokous ja edustajat
ottivat vapauden nauttiakseen “elämän riemuja” maljasta —
laitapuolella kaupunkia. — —

* * *

Ei kulunut pitkää aikaa tämän kokouksen jälkeen kuin eri
paikoilla pantiin toimeen kansalaiskokouksia, joissa ohjelma ja
menettelytapa oli juuri sellainen kuin salaisissa kokouksissa oli
suunniteltu.

Se menestys, joka näillä kokouksilla oli, kiihoitti kaikkialla
saaliinhimoisia ihmisiä toimimaan samoin kuin Lilliluikki ja Ka-
rateenin salaliittokin toimi.

Mutta yksi heistä katui tekojansa ja — hirtti itsensä.

Juoseppi.

